

Hüzün Çeşmesi

– Mecit Aktürk · 12 Haziran 2015

HÜZÜN ÇEŞMESİ

***Öyle anlar olur ki, insan esirdir hüzne
Ne kalpte gam eksiktir, ne de gözde bir an nem...
"Çok bilen"ler nezdinde tâbi dense de izne
Ağlamak ayıp değil, sebep sen isen ANNEM...***

Fırtına esmekte us'ta bu sıra...
Hecenin hakkından gelirdim ama
Kalem karar kıldı sus'ta bu sıra...
Bir başka yüksekti bu dalga boyu
Girdaplar pek yaman; dipsiz bir kuyu
Kasvetin karası koyudan koyu
Çare dağ ardında, pusta bu sıra...
Ağuydu her lokma yediğim aşta
Ağır yara aldım en son savaşta
Dertler Arapatı, dizginler boşta
Kader inletmekte usta bu sıra...
Ne üçü beşide, ne dokuz onu
Cem oldu gönlümde hüznün her tonu
Vardığım son durak sabrımın sonu
Talihin ibresi küs'te bu sıra...
Feleğin hükmüne dedikçe "peki"
Yüklendi habire, dedi "bu ne ki!"
Çileler kördüğüm, hatta öyle ki
Kalbim paramparça, yasta bu sıra...
Bahtımdan payıma, -ederek gurur-
Açıp da ağzımı diyemedim "dur! "
Teselli umduğum ya ehl-i kubur
Ya gözden uzakta; "hasta!" bu sıra...

Bağrımı delerken amansız sızı
Nerede kaldın ey Şimal Yıldızı?
Hüzün çeşmesinden akan, kırmızı,

Kan dolu, içtiğim, tasta bu sıra...
Hayat her adımda kurunca pusu
Bozuldu çehremın gülen dokusu
Aldığım tek koku toprak kokusu
Kulağım "gel!"ecek seste bu sıra...

Mecit AKTÜRK

Seslendiren: MUSTAFA DOĞAN

SONSUZ TEŞEKKÜRLERİMİLE...